

Astăzi, Vineri, 5 Septembrie, 2025

Sf. Proroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul

2 Corinteni 11

⁵ Dar eu socotesc că'ntru nimic nu sunt mai prejos decât acești prea-foarte¹ dintre apostoli.

⁶ Și chiar dacă sunt neiscusit în cuvânt, nu însă în știință; dimpotrivă, întru totul am arătat-o între voi toți.

⁷ Sau făcut-am oare un păcat că, smerindu-mă pe mine însumi pentru ca voi să vă înălțați, în dar v'am binevestit Evanghelia lui Dumnezeu?

⁸ Am prădat alte Biserici primind de la ele plată ca să vă slujesc pe voi. Și'n vreme ce eram la voi și'n lipsuri, nimănui nu i-am făcut supărare,

¹ Grecesul **hyperlian** înseamnă excesiv, superior, deasupra oricăruia. De-a lungul întregului Nou Testament este folosit numai aici și la 12, 11 (în același context). Cuvântul are o evidentă conotație ironică la adresa acelor „apostoli” (vezi mai jos, v. 13), infiltrați prin impostură în lucrarea evanghelică și pe care mulți dintre Corinteni, înșelați de aparențe, îi consideră superiori. (Echivalențului „prea-foarte” îi aparține Bibliei lui Șerban, 1688.)

⁹ fiindcă lipsurile mele le-au împlinit cu prisosință frații veniți din Macedonia. Și'ntru toate m'am păzit să vă fiu povară, și mă voi păzi.

¹⁰ Pe adevărul lui Hristos care este'n mine, că lauda aceasta nu-mi va fi îngădită² în ținuturile Ahaiiei!

¹¹ De ce? Pentru că nu vă iubesc? Știe Dumnezeu³.

¹² Dar ceea ce fac, voi mai face, ca să tai prilejul celor ce ar pofti un prilej de-a fi găsiți aidoma nouă în ceea ce se laudă.

¹³ Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni care-și iau chip de apostoli ai lui Hristos.

¹⁴ Și nu-i de mirare, de vreme ce însuși Satana își ia chip de înger al luminii;

¹⁵ așadar, nu-i mare lucru dacă și slujitorii lui își iau chip de slujitori

² = Limitată, împiedică, înăbușită (de cei ce cred că ar putea-o face: adversarii lui Pavel).

³ În sensul: Dumnezeu știe că vă iubesc.

ai dreptății; al căror sfârșit va fi după faptele lor.

¹⁶ O spun din nou: Să nu mă creadă cineva că sunt nebun; – iar de nu, luați-mă așa, ca pe un nebun, ca să mă laud și eu puțin –.

¹⁷ Ceea ce grăiesc, nu după Domnul grăiesc, ci ca întru nebunie, întru această stare de lăudăroșenie;

¹⁸ de vreme ce mulți se laudă după trup⁴, mă voi lăuda și eu.

¹⁹ Pentru că voi bucuroși îi răbdați pe cei nebuni, voi, cei ce sunteți înțelepți!

²⁰ Căci răbdați dacă cineva vă robește, dacă vă înfulecă, dacă vă jefuiește, dacă vă privește cu semeție, dacă vă lovește peste față.

²¹ O spun spre rușinea noastră, ca și cum noi am fi fost slabi... Dar în orice ar îndrăzni cineva – o spun în nebunie –, voi îndrăzni și eu!

Marcu 4

¹ Și iarăși a început Iisus să învețe lângă mare; și s'a adunat la El mulțime foarte multă, așa încât El a intrat în luntre ca să stea pe mare, iar mulțimea toată era lângă mare, pe uscat.

² Și multe lucruri îi învăța în para-

bole; și în învățătura Sa le spunea:

³ „Ascultați: Iată, ieșit-a semăntorul să semene.

⁴ Și pe când semăna el, o parte din semințe⁵ a căzut lângă drum⁶ și păsările cerului au venit și au mâncat-o.

⁵ Și altă parte a căzut pe loc pietros, unde n'avea pământ mult, și a răsărit de îndată, pentru că nu avea pământ adânc;

⁶ și când s'a ridicat soarele s'a ofilit și, pentru că nu avea rădăcină, s'a uscat.

⁷ Altă parte a căzut între spini și spinii au crescut și au înăbușit-o și roade nu a dat.

⁸ Și altele au căzut în pământul cel bun și, înălțându-se și crescând, au dat roadă și au adus: una treizeci, alta șaizeci, alta o sută”.

⁹ Și zicea: „Cel ce are urechi de auzit, să audă!”⁷

⁵ Literal: o sămânță; substantiv colectiv, parte dintr'un întreg. Marcu (ca și Luca 8, 5) îl folosește în sprijinul ideii că semințele sterpe sunt mai puține decât cele ce rodesc.

⁶ Lângă partea carosabilă a drumului, pe poteca bătătorită de pietoni.

⁷ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

⁴ = Cu merite omenești.

Tâlcuire

„Ieșit-a semănătorul
să semene.” De
când a ieșit Acest
Semănător să se-
mene, El nu în-
cetează a semăna.

La început a se-
mănat El însuși, apoi
prin Apostoli, iar în cele din ur-
mă, prin dumnezeieștile Scripturi
și prin dascălii cei de Dum-
nezeu înțelepțiți, și până acum
se seamănă pretutindeni cuvântul
adevărului dumnezeiesc. Trebuie
doar să fii gata a te arăta pământ
bun și vei fi semănat neîncetat; iar
Dumnezeu va face să crească ceea
ce este semănat. Dar cum să mă
arăt pământ bun? Poți să faci asta
prin luarea aminte la cuvântul lui
Dumnezeu, prin cugetarea la el,
prin dragostea față de el și fiind
totdeauna gata a săvârși ceea ce
află din el. De ai această stare
sufletească, nici un cuvânt nu va
trece pe lângă suflet, ci fiecare va
intra înlăuntru. Împreunându-se
acolo cu stihile sufletului ce îi
sunt înrudite, el va prinde rădăcini
și va odrăsli. Hrănindu-se apoi de
sus cu cercetările duhovnicești, iar
de jos cu dorințele bune și cu os-
tenelile, se va face pom, va înflori
și va da roadă. Dumnezeu Însuși
a pus această rânduială în jurul

nostru și, ca atare, nu putem decât
să ne mirăm de nerodirea noastră.
Și totul vine din neluare aminte și
nepăsare.⁸

⁸ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri
din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi
din an.*